

Трагови наших егзистенција, ти ожиљци на чедном лицу трајања виде се само изблиза. Из далека, Време је громада, конститутивни елементи. Чак, обриси облика. Чинећи трајање мерљивим, саображавајући га ономе што се, у поретку ствари, зове још и епохом, ми се упињемо да је присвојимо, прозивајући је нашом. Не разумевајући епоху никада до краја и никада сасвим логично, именујући, дајући јој наше обличје, ми је приближавамо себи, смештајући се у њу. Дописујемо јој црте нашег лика. Проналазимо изнова у траговима које остављамо обресе духа. Верујемо да се досезањем узвисујемо до Времена - равни трајању. Понекад.

Тада та изједначеност припада свима, као што Времену припадају сви. Немилосрдно и срдечно, многоструко и несхватљиво, оно нам се предочава непотпуно - стварањем и створеним, делима - која су мање победа над Временом, а више његово устоличење. Дело не пориче Време. Дело га велича.

То је људски начин.

Колико је "наше време" истински наше? Да ли присвајајући га - у говору, мишљењу, чиновима - узмичемо пред сазнањем да припадамо њему, никада га не обухватајући до краја? Дајући му печат нашег сопства, настојећи да се отргнемо од Времена, које готово увек схватамо као пролазност.

Временом, њим самим, ти печати, трагови, бивају плићи, бледе. Неки не. Има стаза - мада ретко - које браздају тело Времена мењајући његов облик. Од које врсте су трагови прибележени у хроници која следи - не знам. Делима се не суди. Треба их пустити да, расута у трајању, пронађу сопствени простор. Или да се у њему изгубе. И треба им дати да проговоре, њиховим гласом потраге за трајношћу. "Трајност - Наука коју тек треба створити", каже на једном месту у *Свескама* Валери. Волео бих да разговори у овој рубрици буду схваћени као прилог тој будућој Науци.

У Новом Саду,
31. августа 2002. год.

Павле Миленковић